

BÜLENT AYYILDIZ
KAMİKAZELER
EL ELE UÇMAZ

“Hiç Mutlu Olmam Daha İyi” adlı parçanın sözlerini kitap ismi olarak kullanmama izin veren Lalalar müzik grubuna teşekkür ederim. Farkında olmasalar da parçalarıyla yazma rutinime ve kurgunun içeriğine katkı sağladıkları için müteşekkirim diyor ve elinizdeki kitabı “mutlu olma zahmetine girmeyenlere” ithaf ediyorum.

İÇİNDEKİLER

Canımın İçi, Böyle Şeyler ve Filmler	9
Kendi Gibi Görünmeyen Şeyler	14
Dertum Azra	23
Eğil	28
Ateşten Gömlek	35
KAMPÜS DÖRTLEMESİ	43
Yerinde Olsam Burada Olmazdım	45
Bulanık Yanıma Düşmeysin	58
Uyanık Kal	72
Dikey ve Yatay Geçiş	84

CANIMIN İÇİ, BÖYLE ŞEYLER VE FİLMLER

Her şey çok sakindi. Başlangıçta hep sessizlik vardır. Yine o bildik şeyler yaşanacak ve sonunda iyiler kazanacaktı. Mekân değışirdi, karakterler de öyle; fakat kalıcı olmanın sırrı bir kahramanlık yapmaktı. Hiçbir şey olmadı, diye düşündü Deniz. Bu filmi üçüncü kez mi, yoksa dördüncü kez mi izlediğini netleştiremiyordu. Biranın kokusu midesini bulandırdı. Berke'nin omzundan kaldırdı başını. Ter kokusuna karışmış tıraş losyonu içinin karışmasına sebep olmuştu. Biraz kıpırdanıp yaslandığı yastığı düzeltti. Rahat edememişti. Ekranda siyahlar giymiş adamlar sakın sakın konuşuyorlardı. Elini ağzına götürdü. Berke üzerine dökülen kuruyemişlerin kabuklarına aldırmandan filmi izliyordu. Elini çerez tabağına daldırduğunda çıkan hışırtıya dikkat kesildi Deniz. Berke gözünü ekrandan ayırmadan birasını kavrayabiliyordu. Şişenin orada olduğundan emindi; Deniz'in de yanı başında durduğundan... Sıcaklığını teninde hissedebiliyordu. Bir kokusu vardı Deniz'in. Bir tadı, sesi ve rengi. Deniz, bunları düşünen bir Berke düşlüyordu yarı aydınlık düşünde. Direnmek için çok güçsüzdü. Bu kez hemen uyumayacaktı. Alay konusu olmak istemiyordu ama ben o filmi sevmiyorum ki diyemezken, aklındaki karşısındakine nasıl açacaktı. Hâlâ bir şeyler işitebiliyordu: "Hiç gerçek olduğunu sandığın bir rüya gördün mü? Ya o uykudan hiç uyanmasaydın, rüya olduğunu nasıl anlayacaktın?"

Deniz bunun bir replik olduğunu biliyordu. Gözlerinin kapandığını ve rüyada olduğunu bildiği gibi ama zihninin çok arkalarına atmıştı bu fikri. Sanal olmak zorunda değildi. Yerçekiminin hafiflediği, renklerin koyulaştığı, algılarının tek bir noktada yoğunlaştığı bir dünya ona daha iyi hissettiriyordu. Bir evi vardı. Amerikan filmlerindeki gibi yeşil bir bahçesi, bir garajı ve öylece duran çim biçme makinesi oracıktaydı. Çocuğunu sarı okul otobüsüne bindirmek için çıkmıştı dışarı. Gökyüzüne baktı. Mor ve pembe bulutları gördü. Yağmur yağacak. “Şemsiyeni almalısın Kaan,” dedi fakat sesini duyuramamıştı. Kaan çoktan okul servisine doğru seğirtmişti. Deniz eline geçen ilk şemsiyeyle koşturmaya başladı peşinden. Uykunun verdiği yapışkan ağırlıkla bir türlü aradaki mesafeyi eritemedi. Bir kez daha bağırdı, “Kaan,” diye. Anelik içgüdüleri miydi onu bu kadar vehimle dolduran; yoksa yine zihninin en arkalarına, kendisinin dahi göremeyeceği yerlere attığı fikirleri mi bastırıyordu?

“Dürtülerini inkâr etmek, bizi insan yapan şeyleri inkâr etmektir.”

Uyuduğunu fark eder etmez aslında gözleri hep açılmış taklidi yaptı. Ekrandaki siyahlı kadın ona bakıyordu. Niçin karanlıkta güneş gözlüğü taktığını düşündü. Gözünün ucuyla Berke'nin tarafına baktı. Fark etmemiş olmasını ümit ediyordu. Tıraş losyonuna aldırmadan gömdü başını Berke'nin boynuna. Bir öpücük kondurdu. Bir tepki alamamıştı. Ekranında yeşil semboller ve rakamlar belirdi. Bir kadının yapması gereken işler listelendi. Şemsiye bunlar arasında yoktu. Bir erkeği sevmek de. Doğal olmayan bir şeyler vardı. Kendini rahat hissedemediği, endişenin büyüdüğü bir zihinde, etrafı saydam bir sıvıyla çevrelenmişti sanki. Kocaman çıplak bir adamın bir delikten hızla kaydığını gördü. Sıvı dolu bir cam kuvözün içine düştü. Bu filmi kaçınıcı kez izledi. Berke bardağı fondipledi. Başka bir şey izlemek istese... hayır ilk önce bu arzusunu dile getirmek istese. Berke, “Burada da mı Kaan,” diye fısıldadı. Ekrandan gözlerini ayırmamıştı. Oysa

bakışlarının sürekli kayıp gittiği bir yüz vardı. Bir zamanlar bir yüzü vardı. Dokunduğu, öptüğü, kokladığı. Şimdi o soru gelecek diye korktu. Filmdeki dazlak adam soracak.

“Gerçeği’ nasıl tanımlarsın? Eğer, hissedebildiğin, koklayıp, tadıp, görebildiğin şeylerden söz ediyorsan ‘gerçek’, beyne iletilen elektrik sinyallerinin yorumlanmasıdır.”

Bunu yutturabilirdi. Ne Kaan’ı, diye başladı söze. Hep öyle derlerdi. Başlangıçta söz vardı. Bir başlangıç vardı demek. En evvelinde bir söz vardysa bunu anlatan başka bir söz daha olmalıydı. Başlangıçta iki söz vardı demek. “Bırak,” dedi fısıldayarak adam. Başlangıçta bir “tutunma” eylemini ima ediyordu demek ki. Ellerini aradı çerez artıkları içinde. “Bırak,” dedi tekrar. Deniz, “Bunu senin için yaptığımı biliyorsun,” dedi. Berke’nin ekrana yönelmiş gözlerine baktı. Bazen şüpheye düşüyordu. Berke’nin hiçbir şey bilmediğine, başlangıçtaki sözü ya da tutunmayı dahi hatırlamadığına dair bir şüphe.

Sokaklar eğlenceliydi. Birini sevmek. Kimse sana âşık olduğunu söyleyemezdi. Bunu ancak sen bilirdin ama beyne giden elektrik sinyalleri ne olacaktı? Aşk beyne gitmiyordu ki. Elektrik almak ya da alamamak değildi. Bifteğin lezzetli olduğunu, öpüşmenin sıcak, dokunmanın çilek kokusunda olduğunu sinyaller bilemezdi. Yine de elektriğin bitip iki kişinin karanlığa gömüldüğü anlar vardı. Unutmak için zihnin en arkalarına atılan, tıpkı senin de atıldığın gibi. Başlangıçta aşk vardı. Sonra elektrik. Sonra beden. Kablolar. Sonra bir beden daha. Sonunda ne vardı belli değildi ama her başlangıcın bir sonu vardı. “Bunları duymak istemiyorum,” dedi Berke. Ne söylemişti ki? Yine o adamın sesi kulağında:

“Bu açıklanamaz ama hissedersin. Hayatın boyunca dünyayla ilgili bazı şeylerin yanlış olduğunu hissetmişsindir. Ne olduğunu bilmezsin ama o ordadır; beynine saplanmış bir kıymık parçası gibi? Seni deli eder.”

“Beni hiç tanımamışsın,” dedi. Berke yanıyorsun diyecekti

ama kimin ne söylediği turnak işaretlerinde olduğu kadar kesin çizgilerle belirlenememişti. Sen hep böylesin. Demek ben böyleyim. Ya sen? Şu yaptığın nedir. Hayır sen bizi bu hale getirdin. İçinde hayırların ve -ma'ların, -me'lerin sıklıkla geçtiği yeşil semboller durmadan boşalıyordu. Dışarıya doğru. Boşa akıyordu her şey. Önce bardak boşaldı. Sonra duvarda patladı. Önce içki vardı. Sonra kadeh. Sonra kan. Kaan ıslanmıştı ve Deniz onu bu vıcıklıktan kurtaramadı. Bir şişe ekranın tam üstünde patladı. Sırılsıklam bir görüntü çıktı ortaya.

“Tamam,” dedi. Bunu sakince konuşalım. Ben zaten sakinim, dedi Berke. Deniz’in rüyasında gördüğü ev bir yerlerde varlığını sürdürüyordu. Onu görmese de duymasa da böyle bir sığınağın olduğundan emindi. Hayalleri sığmayacak kadar büyüdüğünde, denizler suyunu taşırdığında, varlığı şüpheli bedeni evine dar geldiğinde Berke çıktı karşısına. Sen açtın bütün bu işleri başımıza, dedi Deniz. O kadar açgözlüsün ki, hislerine, egona o kadar bağımlısın ki bir hayvandan farkın yok. Deniz gözlerini kapattı. Kulaklarını tıkadı. Berke kollarından tuttu. Önce ses vardı. Kulaklarını açtı zorla. Deniz “o” olmadığını biliyordu fakat bilmek, hissetmek ve inanmak asla aynı anda yaşanamayacak şeylerdi. Ben mi açgözlüyüm kaltak, diyecekti. Evet, sen aç gözlüsün. Ben neyine yetmedim, diyecekti. Bu aptal filmleri sen istiyorsun diye durmadan seyrediyoruz. Peki ya ben! Ben istiyor muyum seninle böyle sefil sefil yaşamayı. Sana o adamı bırakmanı söylemiştim. Artık bununla yüzleş. Gerçeği reddedip durma. Arada kaçan hakaretler falan onu üzmemişti. Küfür yediğinde bunun samimi bir öfke olduğunu düşünüyordu ama filmlerden apardığı bir sözle tartışıyordu şimdi onunla. Yerde duran şişe parçasını kavradı. Deniz’in de replik şeklinde verecek bir cevabı vardı. Ses ekrandan geldi.

“Kaşığı eğmeyi boşa deneme. Bu imkânsızdır. Bunun yerine sadece gerçeği anlamaya çalış. Tamam mı? Aslında bir kaşık yok. Eğilen sadece kendinsin.”

Deniz'in ne saçmaladığını anlamasa da durumun ciddi olduğunu kavrayabildi Berke. Üstüne atıldı. Deniz'in kendisine zarar vermesinden korkuyordu. Deniz'e zarar vermekten korkmuyordu. Elleri kan içinde kaldı. Şimdi cam parçası Berke'nin elinde. Deniz önünde eğilmiş. Cenin gibi yatıyor. Başparmağını emiyordu sanki. Berke bunun bir yanılsama olduğunu düşündü. Deniz dokunduğu, tattığı, sarıldığı, yaladığı şeylerden emin değildi. O sadece düşünceleriyle ve hayalleriyle var olabileceğine inanmıştı. Senin yüzünden, dedi. Beni sevmekten başka hiçbir suçu olmayan bir adama acı çektirdim. Berke'nin ne söylediğini duymuyordu ama ne dediğini biliyordu. Hani sevmeden evlenmiştin. Zenginlik seni mutlu etmiyordu? Lüksü bırakamıyorsun değil mi? Aradığın rahatlık burada yok. Sözleri bitmemişti belki. Deniz devam etti. Sen nasıl bir gavatsın ulan. Sevdiğin kadını başkasının kollarına yolluyorsun. Yerinden fırladı. Bir tokat patlattı Berke'nin suratına. Oğlunun bir başkasına baba demesine nasıl razı oluyorsun? Bir şey daha söyleyecekti. Belki de söylüyordu ama karşısındaki kes sesini diye bağırıyor olmalıydı. Öyle bir uğultu vardı kulaklarında. Saçmalamayı kes, rüya görüyorsun, yeter gibi klişelerle susturmaya çalışıyordu Berke. Ne olacağını biliyordu. Ufak bir şey söyledi. "Erkek misin be" gibi bir bakış da olurdu. Ekrandaki adam telefon kulübesinden çıkıp uçmaya başlamıştı. Kapı çalınmadan açıldı. Kaan eşikte belirdi. Karşısında duran elleri kanlı adama bakıp, "Baba," diyebildi.